

Bine

Bine că zburam pe deasupra-ți.
Bine că-mi răsunam și eu, pe cînd cerul îți izvora din ochi.
Bine că vedeam a cui stea mocnea –
Bine că totuși nu țipam.

Căci îți țiuie-acum glasul-n ureche,
cel care mă lovise-naintea-i sălbatic.
Și cea care mă biciuise, ploaia,
îți dăltuia o gură acum,
ce vorbește, cînd stelele se contractă,
ce crește, cînd cerurile se retrag.

Cîte doi

Cîte doi înoată cei morți,
cîte doi, în vin, dar, scăldați.
În vin, ce-l turnau peste tine,
înoată-n doi cei răposați.

Păru-ntru rogojini și-mpleteau,
unul de altul vegheat.
Mai aruncă-ți zarul o dată
și-ntr-un ochi alor doi fii cufundat.

Oaspetele

Cu mult înainte de seară,
poposește la tine cel ce-a schimbat salutul cu bezna.
Cu mult înainte de zi,
el se trezește
și stîrnește, pînă să plece, un somn,
un somn de pași răsunînd:
tu-l auzi măsurînd depărtările
și sufletul ți-l arunci într-acolo.

Cu cheie-n schimbare

Epitaf pentru François

Porțile-amîndouă-ale lumii
stau deschise:
deschise de tine
la crepuscul.
Noi le-auzim lovind și lovind,
și purtînd incertul,
și purtînd verdele într-al tău Mereu.

Octombrie 1953

Pe ochi altoit

Pe ochi altoit
ți-e vlăstarul ce-arăta pădurilor drumul:
înfrățit privirilor,
îl dă el pe cel negru,
mugurul.

Cît cerul i se-ncordează pleoapa-acestei primăveri.
Cît pleoapa, cerul se-ntinde,
dedesubt, ocrotit de mugur,
ară Cel Veșnic,
Domnul.

Ascultă brăzdarul, ascultă.
Ascultă: scrișnește
peste cea dură, cea clară,
lacrima imemorială.

Cel ce orele ne număra

Cel ce orele ne număra
numără mai departe.
Spune, ce-ar putea număra?
El numără, tot numără.

Nu se face mai rece,
nici mai nocturn,
nici mai umed.

Doar ce ne-ajuta s-ascultăm:
n-ascultă acum
decît pentru sine.